як довго ці дні переходять межу за межею,

і сліду не видно, і видива окрай душі.

за літери глею хіба відкотив лемеші

обранець примари, що сіється голос за нею:

за літепло Боже, – і горнеться в ґлоди туман.

якби на часинку – навзаєм – повірити ґлоду…

витримуєш знову долучену з лона природу,

плекаєш породу розкришених з каменя ран

і дивишся в очі – природжено, як чоловік.

ув сотні очей, що самі настрахались очима.

не час, а часник поміж ними чи разом із ними.

чого ж йому з ока так голосно сочиться сік